

Jaina nechala zavolat Lorenu. Za pár minut se ozval dusot těžkých okovaných bot, jak stoupaly do nejvyšší místnosti věže. Po zaklepání vešla rázným a pevným krokem kapitánka Lorena. Vysoká, s hnědými až černými kudrnatými vlasy a lehce promodralýma hnědýma očima. Stoupla si do pozoru a čekala, co jí paní řekne. Při pozoru byla skoro o hlavu vyšší než Jaina a ramena měla dvakrát tak větší. Jaina měla Lorenu ráda, ale nerada vedle ní stála. Kapitánka byla v čistém modrém varkoči se zlatou kotvou na pěkně tvarované hrudi. Po několika minutách v pozoru lehce zakašlala, aby se na ni mágyně otočila. Stávalo se to často, že tělem byla přítomná, ale myslí bloudila kdesi daleko. Věděla, že při takových stavech ji nemá rušit, ale Jaina si ji zavolala a ona měla ještě spoustu práce s nováčky... Jaina se otočila a hned pokynula kapitánce, aby se posadila do křesla. Lorena svou paní znala stejně dobře jako ona ji, ale takhle nevyspalou a unavenou ji už dlouho neviděla. Ještě než stačila Jaina promluvit Lorena houkla na služebnou, aby přinesla ovoce a láhev vína.. Jaina se decentně usmála a dokázala si představit, jak asi vypadá, a vůbec nic nenamítala. „Co jste potřebovala paní?“ otázala se kapitánka. Jaina vzhledla a Lorena si opět všimla těch neuvěřitelně unavených očí. Od doby, kdy ji musela odnášet unavenou z bitevního pole u Ledového trůnu, ji tak unavenou neviděla. „Věci jsou v pohybu a já nevím, co se děje. Už tři měsíce se snažím zjistit, co to je, ale pořád se mi to nedaří. Navštívila jsem všechna místa v Azerothu a mluvila snad se všemi, kteří by mohli vědět, co se chystá. Máš nějaké zprávy ty?“ Lorena jen zakroutila hlavou a snažila se při tom gestu nevypadat úplně bezmocně. Naštěstí přišla služebná a vytrhla obě z ticha. Jaina se vhrla na ovocnou mísu a cítila neuvěřitelnou úlevu a úžasný pocit. Přemýšlela, jak dlouho nejedla, a hned na to si v duchu vyhubovala za to, že zapomněla na tak důležitou věc, jako je se pořádně najíst před tím, než se přemístí. Po pár soustech jí bylo mnohem lépe a začala. „Do tří dnů vyrazíme. Nech zbalit vše potřebné a připravit koně na dlouhou výpravu. Mám stopu, a sama se na tuhle pouť vydat nemůžu. Musím to konečně dát vše do pořádku. Tohle nemůže být to, co Medivh zamýšlel.“ „Mohla bych se zeptat, kam máme namířeno?“ vtrhla do přemýšlivého monologu Lorena. „Za odpovědí, nebo další otázkou.“ Lorena pochopila, že z mágyně už více nedostane a že jí bylo sděleno vše, co měla vědět. Vstala do pozoru a požádala o dovolení k odchodu. Jaina jen mávla rukou, protože tyhle vojenské zvyky nesnášela. Dojedla mísu s ovocem a nalila si trochu vína. Cítila, jak na ni jde spaní. Přemístila se po svých, na přemístění už neměla síly ani co by se za nehet vešlo.

Spala skoro celé tři dny, jen se sem tam probudila, aby se najedla. Poslední den balila mapy, přístroje a vše potřebné. Naposled prohlédla svou komnatu. Umístila záchrannou kotvu doprostřed symbolu vypáleného na zemi jednoduchým mávnutím ruky a lehkým pošeptáním formule. Starý zvyk ukrýt záchranný portál do svitku u pasu už několikrát zachránil víc než jeden život. Zavřela dveře a i ty ze zvyku zamkla ochranným magickým klíčem.

Lorena přikázala založit tábor, rozmístit hlídky a sama se chopila rozdělování ohně. Jaina stála, jako každý z těch osmnácti večerů, co byli na cestě, opodál a zaštiťovala celé místo proti jakémukoli vnějšímu narušení. Za chvíli byla hotová a zavolala na Lorenu, aby šla za ní. Chvilku stoupaly do strmého kopce a i když byla Lorena v plné zbroji, stačila lehce oděné mágyni. Tam se zastavily a Jaina ukázala Loreně to, za čím tak dlouho jely...